

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΕΝ ΟΔΩΙ ΚΑΛΑΜΙΩΤΟΥ, ΑΡ. 27

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ 12 ΜΗΝΩΝ
'Απὸ 1ης 'Ιανουαρίου ἕως 'Ιουλίου
'Ἐν τῷ ἔσωτ. ἑρ. 6. 'Ἐν τῷ ἔξωτ. γρ. χρ 8.

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ
ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΜΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΣΧΟΛΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐπὶ τῇ ἐκκενώσει, ὑπὸ Μ. Γ. Γαλανοῦ. — Ἡ χαρά μου ἐν τῇ
θλίψει μου, ὑπὸ Τιμοθ. Ἀναστασίου. — Ἡ πηγὴ τοῦ καθαρισμοῦ
μας, ὑπὸ Μιχ. Γ. Γαλανοῦ. — Δευτέρα ἐπισκεψίς Διγίου, ὑπὸ
Μιχ. Γ. Γαλανοῦ. — Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου ἐπιτομή β' εἰς
τὴν β' πρὸς Κορινθίους ἐπιστολὴν, ὑπὸ Ἀλεξ. Σκιαθίου τοῦ Παπα-
διαμάντη. — Σύλλογος τῆς « Ἀναπλάσεως », Γμήμα Πόργου. —
Ποικίλα. — Οἱ διδάζοντες εἰς τὰς λαϊκὰς σχολὰς « Ἀναπλάσεως »
κατὰ τὴν προσεχῇ ἐβδομάδῃ. — Κυριακὸν Ἀποστολικὸν καὶ Εὐαγ-
γελικὸν ἀνάγνωσμα, ὑπὸ Κ. Δ. Διαληροῦ.

ΕΠΙ Τῇ ΕΚΚΕΝΩΣΕΙ

Ἡ Θεσσαλία ἐκκενοῦται, καὶ ἐπανέρχεται εἰς χεῖράς μας.
Τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι καὶ ὁ ἀ μείνη πλέον διὰ παντός.
Τὶ τὴν εἶχε παραδόση ;
Ἡ παραφροσύνη μας. Παραφροσύνη ἀρχόντων, παραφρο-
σύνη δημοσιογράφων, παραφροσύνη λαοῦ.
Παραφροσύνη μετὰ φιλαρχίας τυρλῆς.
Παραφροσύνη μετὰ δημοκρατίας αἰσχρᾶς.
Παραφροσύνη, ἣν δὲν ἐξηγίαζε τοῦλάχιστον αὐταπάρνησις
ἀγία καὶ φλέγων πατριωτισμός.
Πρὶν ἐπέλθῃ ὁ πόλεμος, παιδίον θ' ἀπεδεικνύοντο φρο-
νιμώτερα.
Καὶ ἀφ' οὗ ἐξερρήγη, λαγυνοὶ θ' ἀπεδεικνύοντο ἀξιοπρεπέ-
στεροι.
Τὶ μᾶς ἔλειπον ;
Τὰ πάντα.
Ὁ ἀριθμός, (ὅρα καὶ ἐπαλλαγέντας), ἡ ὀργάνωσις, ἡ
ἄσκησις, ἡ φιλοτιμία, τὸ φρόνημα, ἡ ἐγκρατέτης, ὁ ἐνθου-
σιασμός, (ὁ ἀληθής, ὃχι ὁ παρὰ πότον,) καὶ ἡ αὐτοθυσία.
Μᾶς ἔλειπε δὲ καὶ ἡ πίστις.
Πόλεμος ἀσεβῶν, ἐλαφρογραφία ἀθέων.
Οἱ ἀντίπαλοι μᾶς ὑπερέτευσαν εἰς ὅλα.
Ἀφίνομεν τὸν ἀριθμόν, τὸν ὅποιον πολλαπλαίᾳ ἐν τῇ ἱστο-
ρίᾳ ἔφυγεν ἡ νίκη.
Ἀλλὰ μᾶς ὑπερέτευσαν ὅπου ἠδυνάμεθα καὶ ἡμεῖς νὰ εἴ-

μεθα ὑπέρτεροι, εἰς τὴν ὀργάνωσιν, εἰς τὴν ἐπιμελητείαν,
εἰς τὴν πειθαρχίαν, εἰς τὴν αὐταπάρνησιν, εἰς δὲ καὶ εἰς
τὴν δύναμιν τοῦ ὀργανωτικοῦ ἐνθουσιασμοῦ.

Τοὺς ἐνεπαίζομεν ὡς ἄνθρωποι σκληρὴν ἡμέτε, οὔτινας ἐμέλλο-
μεν κατόπιν πολλοὺς μήνας νὰ περᾶσωμεν ὑπὸ τοὺς ὑετοὺς
μὲ σκέπασμα τὸν σὸφινδον.

Τοὺς ἐκφοροῦνομεν ὡς ἀνείγοντας τοὺς βόθρονάς των πρὸς
τὴν ὁμῆν τῶν ἰλικῶν μας ψήτων, ἡμεῖς, οὔτινας μένον τὰ
κρόμμια τῶν ἀγρῶν ἐπρονέσκαμεν νὰ μὴ περιέλθουν εἰς χεῖ-
ρας τοῦ νικητοῦ, διὰ τὴν προσεσθελὴν αὐτὰ εἰς τοὺς ἰλικούς
μας στομάχους.

Ἐνθὺ δὲ ἐκεῖνοι τακτικὰ τὰς προσευχὰς των ἐτέλουν καὶ
τὸν Ἀλλὰχ ἐπικαλοῦμενοι ὄρμιον, ζῶν μὴ λαγορμάζοντες,
εἰς τὴν μάχην, ἡμεῖς οἱ χριστιανοὶ οἱ ὀρθόδοξοι, τῶν πα-
τέρων καὶ τῶν μαρτύρων τῆς Ἐκκλησίας οἱ ἀπόγονοι, καὶ
καθήμενοι, καὶ ἐρίζοντες, καὶ ἀσπαινούμενοι, καὶ μαχόμε-
νοι, καὶ ὑποχωροῦντες δ' ἔτι, πᾶσαν ἐξηγίαντες σαφολο-
γίαν καὶ βλασφημίαν.

Ἡ Ἀμερικανικὴ Γερουσία ἐπὶ τῇ νίκῃ τοῦ νεκῆρχου Δε-
βὺ συνήλθεν ἵνα ἀναπέμψῃ προσευχὴν εὐχαριστίας πρὸς τὸν
Υὔψιστον.

Ἡ ἰδικὴ μας Βουλὴ, εἰς τὰς πρώτας παρὰ τὰ σύνορα συγ-
κρούσεις, περιττὴν ἔκρινε πᾶσαν τοῦ θείου ἐπὶ κλησιν, ἐπανα-
παυσμένη πεποθότως εἰς τὰς στρατιωτικὰς δυνάμεις τοῦ "Ε-
θνους, περὶ τῶν ὁπίων τόσῃν πρόνοιαν εἶχε λάβει, καὶ
πρώτας προσευχὰς τῶν πατέρων τοῦ "Εθνους θὰ εὕρισκε συ-
γῶδας τοὺς πλείστους ἐξ αὐτῶν.

Μένει ἄπορον μετὰ ταῦτα τὸ ὅτι ἐνικήθημεν ;

Ἀλλὰ ὁ ἀ ἦτο θαῦμα ἀνατρέπον ὅλους τοὺς ἱστορικοὺς νό-
μους ἡ ἰδικὴ μας ἐπικράτης, ὁ δὲ θρίαμβός μας, θρίαμβος
ἀδύνατος καὶ στρατιωτικῶς καὶ ἠθικῶς, ὁ ἀ ἔθετε εἰς ἀρι-
βολίαν τὴν πεποθήσιν περὶ τοῦ ὅτι ἡ θεία δικαιοσύνη πα-
τάσσει αὐστηρότερον τὴν λήθην αὐτῆς ἐκ μέρους ἐκείνων τῶν
ἐθνῶν, τὰ ὅποια ἰδικίζοντες εἶνε ὑπόχρεα νὰ πειθαρχῶσιν
εἰς αὐτήν.

Ἡ Θεσσαλία ἐκκενοῦται· ἡ Θεσσαλία ἀναλαμβάνεται.

Ἄς προσέξωμεν μήπως, πολιτευόμενοι καὶ εἰς τὸ μέλλον,

καθώς εις τὸ παρελθόν, ἴδωμεν μίαν ἡμέραν, ὅχι πλέον τὴν Θεσσαλίαν, ἀλλὰ τὴν Ἑλλάδα ὁλόκληρον καταλαμβάνομένην ὑπὸ τοῦτου ἡ ἐκείνου τοῦ πολέμου, ἄνευ ἐλπίδος τινός ἐκκενώσεως καὶ ἀπαλλαγῆς.

Μιχ. Γ. Γαλανός

Η ΧΑΡΑ ΜΟΥ ΕΝ Τῇ ΘΑΪΨΕΙ ΜΟΥ

Ὁλίγη ἐξομολόγησις ἐπιτρέπεται.

Ἐκαστος ἄνθρωπος ἔχει ἐν κύριον μέσον διαρκεῖς ψυχικῆς τέρψεως τοῦ βίου του. Ἐγὼ ἔχω καὶ ὀφείλω νὰ ἔχω πάντοτε τοιοῦτο μέσον τὴν πνευματικὴν ἐνασχόλησιν καὶ μάλιστα τὴν πρὸς φωτισμόν, ἔστω καὶ μιάς ψυχῆς πεπλανημένης, εὐλαρινὴ ἐργασίαν.

Ἡ τέρψις μου ἡ ἀγαλλίασίς μου πρέπει νὰ αὐξάνη κατ' εὐθὺν λόγον πρὸς τὴν αὐξησιν τῶν δι' ἐμοῦ ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ φωτιζομένων ψυχῶν.

Αὐτὸ εἶνε τὸ μόνον μέσον τῆς ψυχικῆς μου εὐχαριστήσεως, διότι αὐτὸ πρέπει νὰ ἦνε, διότι ἄλλως δὲν ἐννοῶ, ποῖον ἄλλο μέσον ὑπάρχει πρὸς τοιοῦτον σκοπὸν ἀσφαλῶς ἄγον. Καὶ νὰ σὰς εἰπω καθαρὰ δὲν ἐννοῶ, ποῖος ἄλλος λόγος ὑπάρχει τῆς ἐν τῇ κοινωνίᾳ ζωῆς μάλιστα ἡμῶν τῶν κληρικῶν.

Μοὶ ἀφῆρήθῃ ἡ πνευματικὴ ἐνασχόλησις καὶ ἡ πρὸς φωτισμόν ἐργασία ; Βεβαίωςτατα πρέπει νὰ ὑποθέσῃ τις, ὅτι συναπῆλθε καὶ ἡ χαρὰ μου. Καὶ ὅμως, ἐὰν ἐξήγησα καὶ ζητῶ, ἐὰν κατώρθωσα καὶ κατορθώσω νὰ ἔχω τὴν χάριν, ἔχω τὴν χαρὰν μόνον καὶ παντοτεινὴν καὶ ἐν τῇ πικρίᾳ καὶ στενοχωρίᾳ νόσου κατὰ τοῦτο ὁλιβαριότητος, καθ' ὅσον μὲ ἀναγκάζει νὰ ἐγκαταλίπω τὴν πνευματικὴν μου ἐργασίαν ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῶ ἀνθρώπων καὶ νὰ εὐρεθῶ χωρὶς καλὰ καλὰ νὰ τὸ ἐννοήσω πῶς εὐρέθην, εἰς τὴν ἐξοχικὴν ἐπαυλιν φίλου μου ὑπὸ τοὺς πρόποδας λόφων καὶ ἐν κοινωνίᾳ πτηνῶν εὐθύμως τὰ ἐαρινὰ τῶν «μουσικῶν κομμάτων» ἡδόντων...

Ὅχι πλέον «ἐν τῷ κακῷ τὸ καλόν», ἀλλὰ αἴρεται τὸ καλόν, τοῦ καλοῦ ὑπάρχοντος. Καὶ μετὰ τοιαύτην περιπέτειαν ; Καὶ πῶς ; Ἀσθενῆς ἐγὼ ὁ ὅσον ὑποχρεωτικὰ καθήκοντα ἔχων νὰ ἐπιτελέσω, ἄλλως μὴ δυνάμενος εὐχαρίστως νὰ ζῶ ; Βεβαίωςτατα μέγα εἰς ἐμὲ κακόν. Καὶ ὅμως Ἀσθενῆς ἐγὼ ; Ἀσφαλέστατα μέγα εἰς ἐμὲ ἀγαθόν.

Εὐγνωμονῶ τὴν προσβαλοῦσαν τὰ ἀναπνευστικά μου ὄργανα δύναμιν, διότι μὲ ἐξετίναξεν ἀπὸ τῆς τύρβης εἰς τὴν ἠρεμίαν, ἀπὸ τοῦ τρικυμιώδους θερύθου εἰς τὴν γαλήνην, ἀπὸ τῆς ἀδυναμίας εἰς τὴν δύναμιν. Εὐγνωμονῶ τὸν ἔχοντα τὴν ἐξοχικὴν ἐπαυλιν φίλον μου, διότι ἄλλως ἢ ὑπ' ἐμοῦ ὑπολαμβάνομένη ὡς εὐεργετικὴ δύναμις δὲν θὰ εἶχε ποῦ νὰ μὲ ἐκτινάξῃ, καὶ τότε, ἀντὶ νὰ εἶνε εὐεργετικὴ, θὰ ἦτο φονεύτρια. Ἐσυχάζω τύρβην ἔχων τὸ κελᾶδρον τῶν πτηνῶν καὶ θέρουον τὴν ἀριμονίαν τῶν πευκῶν βοῆν. Καταπεπονημένον ἔχω καὶ ἀλγούν τὸ σῶμά μου, ἀλλὰ ἀναπερνοῦται ἡ ψυχὴ μου μιμουμένη καὶ ζηλεύουσα τὰ περιπτύγματα καὶ ἔδοντα ἀθῆα πτηνά. Μοὶ ἐπιβάλλεται ἡ ἀφασία, ἀλλὰ διὰ τῆς βοῆς τῶν

ὑπὸ τῆς ἀρῆς τῶν ἀνέμων πνοῆς πληττομένων δένδρων ἀνυψοῦται τὸ πνεῦμά μου μεθ' ὅλην τὴν χαλότητά του εἰς τὰς πνευματικὰς τοῦ οὐρανοῦ ὁρμηδίας. Τώρα αἰσθάνομαι καλῶς ποῦ δύναται τις νὰ καταφύγῃ, ἵνα ἀντλή δυνάμεις ἡθικὰς καὶ μεταβάλληται ἀπὸ ἀσθενεὺς εἰς ἰσχυρόν, ἀπὸ ἀχρήστου εἰς χρησιμώτατον· εἰς τὴν ἠρεμίαν.

Ἦκουσα κατὰ τὴν ἐφηθικὴν μου ἡλικίαν καὶ ἐν Μοναστηρίῳ πολλὰ καὶ ἡδόμενον· «Τοῖς ἐρημικοῖς ζωὴ μακαρία ἐστὶ θεϊκῶ ἔρωτι περριμμένη», ἀλλὰ σὰς βεβαίω, ὅτι τώρα ἐννοῶ καὶ αἰσθάνομαι τὴν σπουδαιότητα σημασίας τοῦ ἱεροῦ τούτου ἔργματος. Καίτοι ἐν Μοναστηρίῳ, εὐρισκόμενον τότε ἐν τῇ μέσῃ τύρβῃ καὶ ὀχλοσῇ. Ἡ ἐπικρατούσα ἐν τῷ περιβάλλοντι θερμώδης ἐνσαρμονία, καταπνίγουσα τοὺς ἤχους τοῦ οὐρανοῦ ἔργματος, ἐκώλυε νὰ πληζώσιν οὗτοι τὸ ἀκουστικόν τῆς ψυχῆς μου νεῦρον. Ἀλλὰ τώρα, καθ' ἣν στιγμὴν χαράσσω τὰς γραμμὰς ταύτας τὰς ἀτελείστατα ἐκτραχέως, ἔτι αἰσθάνομαι, τώρα δὲν καταδέχεται ἡ ψυχὴ μου νὰ τὸ ἀκούσῃ ψαλλόμενον, τὸ ψάλλει αὐτὴ ἄρ' ἑαυτῆς καὶ ἐπιθυμῶ, ἐὰν ἦτο δυνατόν, νὰ τὸ ψάλλῃ πάντοτε ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας, πλὴν τοῦ βεργητικοῦ κατάρρου. — Ἰδοὺ ὁ λόγος τῆς χαρᾶς μου ἐν τῇ θλίψει μου τῇ ἐκ τῆς νόσου μου. Συνδύαζατε τοῦτον τὸν λόγον, φίλτατοι ἀναγνώσταί, πρὸς τὸ βῆμα τοῦ ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς καθημένου, ὅπου ὁ θεὸς Παῦλος ἀπ' οὐρανοῦ ἤκουσεν· «*ὡς δὲν ἄνθρωπος ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται*», καὶ θὰ παραδεχθῇ τὴν σπουδαιότητα καὶ σημασίαν, τὴν ὅποιαν ἐν τοῖς εἰρημικοῖς ὑποδεικνύω ὅτι ἔχουσι τοιαῦτα παρὰ Θεοῦ συμβαίνοντα δοκιμασίαι εἰς τὸν πιστευόμενον πρὸς τὸν Χριστὸν ἀσθενῆ ἄνθρωπον.

Ἰδυνάμην νὰ ἀρκεσθῶ εἰς τὰ ὀλίγιστα ταῦτα θεωρῶν αὐτὰ ἱκανὰ νὰ ὑπομνήσωσι τὰ πολλὰ, τὰ ἀνεκφραστοῦ καὶ ἀπερίγραπτα, τὰ ὅποια τὸ πνεῦμά μου ἠρθάνθη καὶ αἰσθάνεται ἐν τῇ εὐεργετικῇ ταύτῃ περιπετείᾳ μου. Πιέζομαι ὅμως ὑπὸ τοῦ αἰσθημένου τῆς πρὸς τὸν Θεὸν εὐγνωμοσύνης μου, εἰς οὗ τὴν πρόνοιαν βεβαίωςτατα ὀφείλω καὶ τὴν παρῶσαν περίπτωσιν, καὶ δὲν δύναμαι ἢ νὰ ἐξομολογηθῶ καὶ νὰ περιγράψω, ὅσον δύναμαι ἀκριτέστερον μίαν ἀπὸ τὰς πολλὰς ἐν τῇ ἐρημίᾳ μου περιπτώσεις, καθ' ἃς τὸ πνεῦμά μου ἠδυνήθη μεθ' ὅλην τὴν τὴν ἀδυναμίαν νὰ συνέλθῃ εἰς ἐαυτὸ ὑποσώφιστε πλήρως, καὶ νὰ ἐξεθῇ. «Ὅτι, ἡ σθένη, τοῦτο θὰ σὰς εἰπω.

Τιμὸθ. Ἀναστασίου

Η ΠΗΓΗ ΤΟΥ ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΥ ΜΑΣ

Ὁ Κύριος ἡμῶν εἶπε μὲ φωνὴν μεγάλην ἀπευθυνόμενος πρὸς μυριάδας ἀκρατῶν του, «*εἰ τις διψᾷ, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω*» (Ἰωάν. Κεφ. 7. 37) Διὰ τοῦ βήματός του τοῦτο μᾶς ἐφανέρωσεν ὅτι εἶνε καὶ ὕδατος πηγή. Ποῖον δὲ ὕδατος ;

Ὁ ἴδιος μᾶς ἐξήγησε καὶ τοῦτο.

Ὅταν ὠμίλει πρὸς τὴν Σαμαρείτιδα παρὰ τῷ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ, τῆς εἶπεν ὅτι, ἂν ἤξευρε τίς ἦτο, αὐτὴ θὰ ἐζήτη παρ' αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς θὰ τῇ εἶδεν ὕδωρ ζῶν.

ζῶντος. *Ἰοιπὸν ὕδατος πηγή, ἴδου τί εἶνε ὁ Κύριος ἡμῶν.*

Ὅπου σημαίνει ὅτι εἰς τοὺς πιστεύοντας εἰς αὐτὸν ὁδεῖ ὕδωρ ἀθάνατον, διὰ τοῦ ὁποίου οὗτοι ἀπολαμβάνουσι τὴν ζωὴν τῶν αἰώνιων.

Τὸ ὕδωρ τοῦτο εἶνε ἡ ἀλήθεια ἢ ἐν τῷ Χριστῷ, ἀλλὰ πηγὴ τοῦ προσωπικοῦ εἶνε αὐτός ὁ ἴδιος Χριστός.

Καὶ ἡ πηγὴ αὕτη, πηγὴ ζωῆς αἰώνιου, εἶνε καὶ πηγὴ καθαρισμοῦ τῶν ψυχῶν ἀπὸ τῶν ῥύπων τῶν ἁμαρτιῶν των.

Τί εἶνε ἡ ζωὴ ἡ αἰώνιος ;

Καθὼς ὁ ἴδιος πάλιν εἶπε, *εὖ νὰ γνωρίζῃ τις τὸν ἀληθινόν Θεόν καὶ δὲν ἀπέχειται Ἰησοῦν Χριστόν.*

Καὶ ἡ γνώσις αὕτη θὰ ὑπάξῃ πλήρης, ὅταν θὰ ἴδωμεν πρὸς πρόσωπον τὸν Θεόν.

Μακάριοι ὅσοι θ' ἀξιώθωσι τῆς ὑπερέτατης αὐτῆς εὐτυχίας, ἦτοι μακάριοι ὅσοι θὰ ἔχωσι τὴν καρδίαν καθαρὰν.

Αὐτοὶ ὁ ἴδιος ὡσαύτως εἶπεν ὅτι «*μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ*» ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὁφονται».

Ὁ Χριστὸς δίδει τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον ὡς ὕδωρ ζῶν· αὐτός, ὡς τοιοῦτος, ἐνεργεῖ καὶ τὸν καθαρισμὸν τῆς καρδίας, βραβεῖον τοῦ ὁποίου πρόκειται ἡ ζωὴ αὕτη.

Ὅταν ἡ χεὶρ μας εἶνε ἀκαθάρτος, ἢ τὸ πρόσωπόν μας, ἢ καὶ ὅλον τὸ σῶμά μας, τί μεταχειριζόμεθα διὰ νὰ τὸ καθαρίσωμεν ;

Ἵδωρ.

Καὶ ὅσοι ἀκαθαρότεροι εἴμεθα, τόσο ἀφθονώτερον ἐπιχύνουται ὕδωρ. Ἀμαρτία λοιπὸν ἔχει ἡ ψυχὴ μας καὶ ἀκαθάρτος εἶνε ἡ καρδία μας ;

Ἵδωρ, ὕδωρ, ὕδωρ καὶ ἐδῶ ἂς μεταχειρισθώμεν.

Ἵδωρ ἀλάθητον, ἀποτελεσματικώτατα ἐνεργεῖν, ὅπου ὡς ἐλεγκτὸν προσβάτου μαλλίον θὰ μᾶς πλύνῃ, καὶ ὡς χιόνα θὰ μᾶς λευκάνῃ· ὕδωρ ζῶν, αὐτὸν τοῦτον τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.

Τὸ παρ' αὐτῷ ὕδωρ καθαρισμοῦ ἠθικοῦ εἶνε ἄπειρον κατὰ τὴν ποσότητα καὶ ἄπειρον κατὰ τὴν δύναμιν.

Ἡμμερεῖ νὰ καθάρσῃ ἐκατομμύρια ἐκατομμυρίων, χωρὶς νὰ πᾶθῃ καμμίαν ἐλάττωσιν ἢ πηγήν, καὶ ἡμμερεῖ νὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ πάσαν κηλίδα, ὅσον μεγάλη ἂν εἶνε αὕτη καὶ βαρεῖα.

Ἀρκεῖ νὰ τεθῶμεν ἐντός τῆς πηγῆς ταύτης καὶ νὰ φέρωμεν πρὸς τὰ ὕδατά της ὅλους ἡμῶν τοὺς ῥύπους.

Ἰδετε τοὺς ἐγκαταμένοντας εἰς τὰ λουτρά ἀνθρώπων ; Στᾶζον αὐτοὶ ὅχι πλέον τὴν ἀκαθαρσίαν, ἀλλὰ τὴν καθαρότητα.

Κάθε σταγὼν ἀπὸ τοῦ μετώπου των, ἀπὸ τοῦ προσώπου των, ἀπὸ τοῦ σώματός των, εἶνε καθαρὰ καὶ διαυγὴς ὡς κρύσταλλον.

Ἐστὶ καθαρότερος καὶ ἐστὶ διαυγέστερος δύναται νὰ γείνη ὅστις τὴν ψυχὴν του θέσῃ ἐντός τῆς θείας πηγῆς τοῦ ζῶντος ὕδατος τοῦ Ἰησοῦ, ἦτοι ἐντός τῆς πίστεώς του, τῆς ἐλπίδος του, τῆς δικαιοσύνης του, τῆς ἀγάπης του καὶ τῶν μυστηρίων, δι' ὧν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ του ἀγάθει τὰ πνεύματα καὶ καθαρίζει τὰς καρδίας.

Συμβαίνει τι μάλιστα ἐν τῇ πηγῇ τοῦ ζῶντος ὕδατος μωναδικὸν καὶ παράδοξον.

Δὲν δυνάμεθα δηλαδὴ ἀπλῶς νὰ εἰπωμεν ἐντός τῆς πηγῆς ταύτης, ἀλλὰ δυνάμεθα καὶ νὰ τὴν θεώσωμεν ἐντός ἡμῶν.

Καὶ τότε τοιαύτη πλήρως ὕδατος καθαρισμοῦ ἐν ἡμῖν θὰ τελεσθῇ, ὥστε καὶ ποταμοὶ αὐτοῦ ὁλόκληροι θὰ ἐκχυθῶσιν ἐξ ἡμῶν, καὶ εἰς ἄλλων καρδιῶν συνεργούντες τὸν καθαρισμόν.

Ἐὰν ὁ Κύριος ἡμῶν εἶνε ἡ πηγὴ τοῦ ζῶντος ὕδατος, ἀλλ' οὗτος δύναται νὰ ἔλθῃ καὶ νὰ ἐγκαθιδρυθῇ ἐντός μας.

Διὰ τίνος μηχανικοῦ μέσου τοῦ πνεύματος ;

Διὰ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς τηρήσεως τῶν ἐντολῶν.

«*Ἐάν τις ἀγαπᾷ με, τὸν λόγον μου τηρήσει, καὶ ὁ πατήρ μου ἀγαπήσῃ αὐτόν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐλευσόμεθα, καὶ μονὴν παρ' αὐτῷ ποιήσωμεν*» (Ἰωάν. 14. 15.)

Καθὼς δὲ εἶπε κατὰ τὴν μεγάλην ἡμέραν τῆς ἐορτῆς τῆς Σκηνοπηγίας, ὅστις πῆλ ἀπὸ τῆς πηγῆς του, θὰ ἴδῃ ποταμοὶ νὰ ῥέωσιν ἐκ τῆς κοιτίας του ὕδατος ζῶντος. «Ὁ ἐστὶ, τὰ χαρίσματα τοῦ πνεύματος τόσοι θὰ πληθυνθῶσιν εἰς αὐτόν, ὥστε ὅχι μόνον ὁ ἴδιος θὰ ἀγιασθῇ, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀγιασμοῦ καὶ καθαρισμοῦ πολλῶν ἄλλων ὄργανον καὶ μεσίτης θὰ γείνη, διευθύνων πρὸς αὐτοὺς τὸ ὕδωρ τοῦτο καὶ μεταδίδων καὶ εἰς τοὺτους ἐξ αὐτοῦ.

Ὁλόλευκος λοιπὸν θέλει τις νὰ γείνη, καθαρὸς, ἄσπιλος, ἔνδοξος, καθὼς θέλει ὁ Χριστὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ πᾶσαν ψυχὴν εἰς αὐτὴν ἀνήκουσαν ;

Πρὸς τὴν πηγὴν τοῦ ζῶντος ὕδατος ἂς ὑπάγῃ, καὶ τοὺς πλουσίους καὶ θαυματουργοὺς αὐτῆς κρουνοὺς καὶ σωτήρας ἂς διευθύνῃ ὅπου ἀκαθαρσία εἶνε ἐν αὐτῷ ἢ, καλῆτερα, αὐτὴν τὴν ἰδίαν πηγὴν ἐντός του ἂς φέρῃ, οὐδὲν ἐξορύσσων, ἀλλὰ τὴν ἀγάπην του διαθέτων.

Ἡ πηγὴ αὕτη — ὁ Κύριος ἡμῶν — εἶνε πηγὴ ἀγιασμοῦ καὶ ὅπου αὐτῆς τὰ ὕδατα ρέουσιν, καμμία ἀκαθαρσία δὲν δύναται νὰ σταθῇ.

Μιχ. Γ. Γαλανός.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΑΙΓΙΟΥ

— 19 Ἀπριλίου, ἡμέραν Κυριακὴν, ὥραν 2 1/2 μ. μ. ἐπανέβλεπον δευτέραν φοράν τὸ προσφιλὲς Αἶγιον, προαναγγελλας τὴν ἀφίξιν μου διὰ ὁδοῦ ἀπὸ τῆς προτερίας.

— Οἱ ἱερεῖς διὰ τοῦτο ἔλαβον τὴν καλωσύνην νὰ γνωστοποιήσωσιν ἀπὸ πρῶτα, εἰς τὸ τέλος τῆς λειτουργίας, ὅτι τὸ ἐσπέρας θὰ ὠμίλουν εἰς τὸν Ναὸν τῆς *Θαυροραμῆνης*, ἐν, εἰσελθὼν κατὰ τὰς 7 ὕρον κόσμον κατόμεστον.

— Καὶ ἐπὶ ἐβδόμηδα ὁλόκληρον, μέχρι τῆς ἐσπέρας τοῦ Σαββάτου, ἡ αὕτη ἐξηκολούθησε πρῶτος καὶ πολυπληθὴς συρροή, ἐν ᾗ πικνοὶ ἐτάσσοντο οἱ ἐπιστήμονες καὶ οἱ πρόχροντες ἐπὶ πλούτῳ καὶ πολιτικῇ ἰσχύϊ. Τὰ πνεύματα δὲ πάντα ἰσχυρὰ κατέειχεν ἡ γοητεία καὶ μέγας κατακυριεύειν ὁ θαυμασμός πρὸς τὸ ἐρημνευόμενον χωρίον τῆς Ἀ' πρὸς Κορινθίους ἐπιστολῆς, ἐνθα ὁ Παῦλος μετὰ τόσης δυναμείας καὶ ἀληθείας ζωγραφίζει τὴν χριστιανικὴν ἀγάπην, ἐξαιρίων ἅπαντα αὐτῆς τὰ ἐξαισία καὶ θεῖα χαρακτηριστικά.

— Περί της ἐκλογῆς τῆς ἐφορείας τοῦ ἐν Αἰγίῳ Τμήματος τῆς «Ἀναπλάσεως» ἐγράφηκεν εἰς τὸ παρελθόν φύλλον. Ἐνταῦθα ἂν προσθέσωμεν πρὸς συμπληρώσειν ὅτι οἱ 162 ἐγγεγραμμένοι μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ἐκλογῆς εἶχον προκαταβάλει πάντες ἐτησίαν καὶ ἐξαμηνίαν συνδρομήν, γενόμενοι οὕτω καὶ συνδρομηταὶ τοῦ Περιδικεῦ. Τρεῖς μόνον ἐνεγράφησαν εἰς συνδρομήν κατὰ μῆνα. Καὶ μετὰ τὴν ἐκλογὴν δὲ ἐξηκολούθησαν αἱ ἐγγραφαί, μὲ σταθερὰν προτίμησιν τῶν ἐτησίων καὶ ἐξαμηνίων.

— Τὴν Κυριακὴν τῆς 28ης Ἀπριλίου μετέφερεν τὸ βῆμά μου εἰς τὸν ναὸν τῶν Ταξιαρχῶν, ὅπου ὤμιλησα καὶ τὴν Δευτέραν καὶ τὴν Τρίτην. Ἐνταῦθα δὲ ἐτελεσιουργήθη θαυμάσιον καὶ κατὰ τὰς τρεῖς ἐσπέρας τὸ παρὲς με, παρῶς οὐ.

— Τὴν ἡμέραν ὁλόκληρον τῆς 28ης Ἀπριλίου ἔδραμε πολύ, συμβολὴ δὲ μοι ἐδόθη νὰ μὴ κτυπήσῃ ὁ κώδων τῆς Ἐκκλησίας πρὸς σύναξιν τοῦ ἀκροατηρίου. Καὶ εἶχον μὲν πείραν τῆς προηγουμένης ἐβδομάδος ὅτι καὶ ἐν Αἰγίῳ ὁ ἔως τοῦ θείου λόγου εἶνε ἰσχυρότερος τῶν ἐκ τῆς βροχῆς κωλυμάτων, ἀλλ' ἦτο τόσον σφοδρὰ ἡ βροχὴ περὶ τὴν ἐσπέραν τῆς 28ης Ἀπριλίου, ὥστε καλὸν ἔκρινα νὰ καλέσω τὸν νεοκώδων καὶ νὰ ζητήσω τὴν γνώμην του περὶ τοῦ πρακτέου. Εὐτυχῶς ἐκεῖνος δὲν ἐπεδοκίμασε, μοι ἐγνώρισε μάλιστα ὅτι ἦδη μὲν ὥραν πρὸ τῆς ὁρισμένης ὁμιλίας γυναικῶν περιμένουσιν ἔξωθι ἢ μία ὑπὸ τὴν ὀμβρέλλαν τῆς ἡμέρας. Ὅταν καὶ ἐγὼ εἰσῆλθον κατὰ τὰς 7 1/2, πικρότατον ἦτο τὸ ἀκροατήριον, ἀπὸ δὲ τοῦ ἡμιθρόνου εἶδον καὶ ἄλλα ἔτι κύματα ἐπιστημόνων, ἐμπόρων, καταστηματαρχῶν, ἐργατῶν, γυναικῶν εἰσερχόμενα ἐν βίᾳ.

Ὁρεῖμαι νὰ ἀναπληρώσω περὶ τὴν γενουμένην ἐν τῇ δημοσίᾳ τῶν πρώτων ἐξ Αἰγίου ἐντυπώσεων μου. Τὸ Σάβ-

2 ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ 2

Ὁ μ ε λ ε α β'.

Εἰς τὴν Β' πρὸς Κορινθίους ἐπιστολὴν.

«Εἴτε παρακαλούμεθα, ὑπὲρ τῆς ὑμῶν παρακλήσεως καὶ σωτηρίας» εἰδότες ὅτι ὡς περ κοινῶν εἰστε τῶν παθημάτων, οὕτω καὶ τῆς παρακλήσεως. «Ὅτι μὲν δι' αὐτοὺς θλίβοντο οἱ ἀπόστολοι, τὸ ἀπέδειξε μὲ τὸ νὰ εἴπῃ, «εἴτε θλιβόμεθα ὑπὲρ τῆς ὑμῶν παρακλήσεως καὶ σωτηρίας» τῶρα θέλει νὰ δείξῃ ὅτι καὶ δι' αὐτοὺς παρεκαλοῦντο. Τὸ εἶπε μὲν καὶ παραπάνω, ἂν καὶ ἀπροσδιορίστως: «Ἐβύλογητός ὁ Θεὸς ὁ παρακαλῶν ἡμᾶς ἐν πάσῃ θλίψει» εἰς τὸ δύνασθαι ἡμᾶς παρακαλεῖν τοὺς ἐν πάσῃ θλίψει» τὸ λέγει καὶ ἰδὼ πάλιν κατ' ἄλλον τρόπον, καθαρώτερον καὶ περικοιτικώτερον. «Εἴτε παρακαλούμεθα, λέγει, ὑπὲρ τῆς ὑμῶν παρακλήσεως». Ἐκεῖνο δὲ ὅπου λέγει εἶνα τοῦτο: Ἡ παρηγορία ἢ ἰδική μας γίνεται καὶ ἰδική σας παρηγορία. Διότι καθὼς τὰ παθήματα τὰ ἰδικὰ μας ἰδικὰ σας τὰ θεωρεῖτε, οὕτω καὶ τὴν παρηγορίαν τὴν ἰδικὴν μας ἰδικὴν σας τὴν νομίζετε. Ἐὰν λοιπὸν εἰς ὅλα συμμετέχετε, καὶ εἰς τὴν θλίψιν καὶ εἰς τὴν παρηγορίαν, δὲν θὰ μᾶς μωποῦντε τίποτε

θατὸν τῆς 21ης Μαρτίου, ὅραν 11ην π. μ. μετέβην εἰς τὸ παρθενωγέειον τῆς πόλεως, κατ' ἐννεμὴν πρόσκλησιν τῆς ἀξιοτάτου αὐτοῦ διευθυντρίας, δεσποινίδος Ἀφροδίτης Κωνσταντινίδου, ὅπως ἐρχομένης πρὸς τὰς μαθητρίδας τὸ Εὐαγγελίου τῆς ἐπιστολῆς Κυριακῆς. Ὁμίλησα ὅσον ἡδυνάμην ἀπολύστερα καὶ καταλλήλότερα πρὸς τὸ παιδικὸν πνεῦμα τῶν μικρῶν μαθητρίων. Ἐκ τούτου ὅμως μόνον δὲν ἐξηγεῖται ἡ ἀδιάπτωτος αὐτῶν προσοχὴ καὶ ἡ θρησκευτικὴ αὐλάθεια, μὲθ' ἧς μὲ ἠκρόασθησαν. Κανεὶς θόρυβος· κανεὶς φιλοθυρὸς· κανεὶς κίνησις. Καὶ καθαροὶ-καθαροὶ, ὡς ἦσαν αἱ μικροὶ, μὲ τὰ σεμνὰ τῶν ὁμμάτων, μὲ τὴν κοσμίαν τῶν στάσεων, μὲ μίαν ἱερὰν περιέργειαν, μὲ τὴν ὅποιαν μὲ ἐβλαπτον, καὶ βαθεῖαν κατανύξιν, μὲ τὴν ὅποιαν ἠκροῦντο, ἔφερε καὶ εἰς τὴν ἰδικήν μου ψυχὴν μέρος ἐκ τῆς παιδικῆς τῶν ἀφρότητος καὶ μ' ἔκαμαν νὰ αἰσθανθῶ ἀληθέστερα τὸν λόγον τοῦ Κυρίου μας, ὅτι ὀφείλομαι νὰ γένοιμην ὡς τὰ παιδιά. Καθὼς ἐπληρωσθήτην ὑστερον, αἱ ἐν Αἰγίῳ διδασκαλισσαὶ εἶναι ἐκτάκτου δεξιότητος, φιλοτιμίας, ἐπιμελείας, καὶ εὐσυνειδήσεως. Ἐὰν δὲ ἐκ τοῦ καρποῦ τῶν δένδρων γνωρίζεται, ὅτι ἀντελήφθη, μὲ πείθει ὅτι αἱ συστάσεις οὐτε ἀνακριθεὶς ἦσαν, οὐτε ποσὺς ὑπερβολαί.

— Ἀλλ' ἐὰν ὅτι εἶνε μία μαθήτρια χρεωστέται εἰς τὴν ἐπίδρασιν τῆς μητρός. Τὸ Αἴγιον θεωρῶ μακάριον, διότι δὲν σπανίζον ἐν αὐτῷ αἱ μητέρες· αἱ γνωρίζουσαι νὰ διαπλάσσουν σαμὸν τὸ ἦθος καὶ κόσμῳ τὸν τρόπον τῶν θυγατέρων. Καὶ ἡ βεβαίως αὐτῇ ἐπέρρουσαν ἐπὶ μᾶλλον τὸν ἐνθουσιασμόν μου ὑπὲρ τοῦ ἐν Αἰγίῳ ἔργου τῆς «Ἀναπλάσεως».

Μιχ. Κωλανός.

διὰ τὴν ἀργοπορίαν καὶ τὴν βραδύτητα· διότι διὰ σῆς θλιβόμεθα καὶ παρηγορούμεθα διὰ σῆς. Διὰ νὰ μὴ νομίση τις βραδύ τὸ νὰ εἴπῃ ὅτι διὰ σῆς ταῦτα πάσχουμεν, λέγει ὅτι καὶ διὰ σῆς παρηγορούμεθα. Καὶ οὕτως μόνον κινδυνεύομεν ἡμεῖς· διότι καὶ σὺ κοινῶν εἰσθε, λέγει τῶν ἰδίων παθημάτων. Καὶ ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ τρόπος τῆς παρηγορίας, ὅπου λέγει, τὸν ὁποῖον ἀπέλαυσον ὅχι μὲ τὸ νὰ παρηγοροῦται ἀπὸ αὐτοῦ, μόνον, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ νὰ μαρτυρῶσιν ὅτι αὐτοὶ εὐρίσκονται εἰς ἡμᾶς, ἀκούσαν τὰ ἐξῆς, μὲ τὰ ὅποια τὸ ἐφανερώσαν εἰπὼν, «εἰδότες ὅτι, ὡς περ κοινῶν εἰστε τῶν παθημάτων, οὕτω καὶ τῆς παρακλήσεως». Διότι, καθὼς ἐταν καταδικώμεθα ἡμεῖς, πονεῖτε, ὡς νὰ πάσχητε τοῦτο σὺς· οἱ ἰδιοὶ οὕτω γνωρίζομεν ὅτι, καὶ ἐταν παρηγορούμεθα, σὺς οἱ ἰδιοὶ νομίζετε ὅτι ἀπολαύετε τοῦτο. Ποία ψυχὴ δύναται νὰ εἶνε ταπεινοφρονεστέρᾳ ἀπὸ αὐτῆς; Εἰς μὲν τοὺς κινδύνους, ἐνῶ εἶνε τόσος ἀνώτερος, κοινωνοὺς ὀνομάζει ἐκείνους, ὅπου δὲν ὑπερέβουν οὐδὲ τὸ πολλοσθημόριον· εἰς δὲ τὴν παρηγορίαν τὴν αἰτίαν ὕλην ἀποδίδει εἰς ἐκείνους, ὅχι εἰς τοὺς κόπους τοῦ ἰδικού του.

Ἐπειτα, ἐπειδὴ περὶ θλίψεων ἀόριστως ἔλεγε, λέγει τῶρα καὶ τὸν τρόπον ὅπου τὰ ὑπέφεραν. «Ὁ γὰρ θέλωμεν ὑμᾶς ἀγωνεῖν, ἀδελφοί, περὶ τῆς θλίψεως ἡμῶν τῆς γενομένης ἡμῖν ἐν τῇ Ἀσίᾳ». Αὐτὰ τὰ γράφομεν, λέγει, διὰ νὰ μὴ

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΗΣ 'ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ', ΤΜΗΜΑ ΠΥΡΓΟΥ

Ἐκθέσεις τῶν πεπραγμένων κατὰ μῆνα
Ἀπριλίου.

Κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον ἡ Ἐφορία τοῦ Τμήματος συνεδρίασε δις ἀσχοληθεῖσα εἰς διάφορα ζητήματα ἀφορῶντα τὸν σκοπὸν αὐτοῦ.

Ἐνεκα τῆς ἐβδομάδος τῶν παθῶν τοῦ Κυρίου καὶ τῆς κατὰ τὴν ἐβδομάδα τῆς Διακαινησίμου τριτημέρου ἐνταῦθα πανηγύρεως ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς δὲν ἐγένετο ἡ τακτικὴ ἐν τῷ Τμήματι διδασκαλίς. Μίαν μόνον ὁμιλίαν ἔκαμεν ὁ ἐκ τῶν ἐφόρων κ. Ἀνδρέας Παπαποστόλου ἱερεὺς περὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς ἐπελθόντων ἀγαθῶν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα.

Ἀναπληροῦσα τὴν ἑλλειψιν ταύτην ἡ Ἐφορία παρεκάλεσε τὸν ἱεροκέρυκα τοῦ νομοῦ κ. Πολύκαρπον Συνοδινόν, ἵνα καμὴν σειράν ὁμιλιῶν ἐν τῷ Τμήματι. Οὗτος δὲ προθύμως ἀποδεχθεὶς τὴν παράκλησιν ταύτην τῆς Ἐφορίας ὡμίλησεν ἐπτάκις μὲν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Τμήματος ἐπὶ διαφόρων θρησκευτικῶν, ἠθικοκοινωνικῶν καὶ ἠθικοπολιτικῶν θεμάτων, ἀπαξ ἐν τῷ ναφ' τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος, παξ ἐν τῷ ναφ' τῆς Ἀγίας Κυριακῆς καὶ ἀπαξ ἐν τῷ γειτονικῷ χωρίῳ Λαμπισίῳ.

Ἐν Πύργῳ τῇ 1ῃ Μαΐου 1898.

Ὁ Γραμματεὺς τῆς Ἐφορίας
Πέτρος Πιστρούπουλος

ἀγνοῖτε τὰ συμβάντα εἰς ἡμᾶς. Διότι θέλομεν νὰ γνωρίζετε τὰ ἰδικὰ μας καὶ μεγάλῃ προθυμίᾳ εἰς τοῦτο ἔχομεν· τὸ ὅποιον εἶνε μέγιστον σημεῖον ἀγάπης. Τοῦτο δὲ καὶ εἰς τὴν προλαβοῦσαν ἐπιστολὴν εἶχε προμηθεύσει καὶ εἶχεν εἰπεῖ ὅτι, «Ὅρα μοι ἀνέμωγε μεγάλη καὶ ἐνεργής, καὶ οἱ ἀντικείμενοι πολλοί», εἰς τὴν Ἐφισον. Ἐκεῖνα λοιπὸν ἐνθυμίζων καὶ διηγούμενος ὅσα ἐπαθε, λέγει· αὐτὸς θέλω ὑμᾶς ἀγνοεῖν ὑπὲρ τῆς θλίψεως ἡμῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Τοῦτο δὲ καὶ εἰς τοὺς Ἐφισίους ἐπιστέλλων ἔλεγε.

Ὅταν τοὺς ἔστειλε τὸν Τυχικόν, ἔγραψεν· α' ἵνα δὲ εἰδῆτε καὶ ὑμᾶς τὰ κατ' ἐμὲ, τί πράσσω, πάντα ὅμιν γνωρίζει Τυχικός, ὁ ἀγαπητὸς ἀδελφός καὶ πιστὸς διάκονος ἐν Κυρίῳ· ὃν ἐπεμψα πρὸς ὑμᾶς εἰς αὐτὸ τοῦτο, ἵνα γνῶτε τὰ περὶ ἡμῶν, καὶ παρακαλέσῃ τὰς καρδίας ὑμῶν. Καὶ εἰς ἄλλας ἐπιστολάς τὸ ἴδιον κάμνει. Καὶ δὲν εἶνε περιττόν, ἀλλὰ πολὺ ἀναγκαῖον· ἵνα μὲν διὰ τὴν ἀγάπην, τὴν ὅποιαν εἶχε πολλὴν εἰς τοὺς μαθητάς, ἄλλο δὲ διὰ τοὺς ἀδιακόπους πειρασμοίς, ὅπου ἦτον μεγάλη παρηγορία. Ἐδῶ ὅμως λέγει περὶ τῶν πειρασμῶν ὅτι· «καθ' ὑπερβολὴν ἐβαρύνθημεν ὑπὲρ δύναμιν». Ὡς νὰ εἶνα κανὲν πλοῖον ὁποῦ κινδυνεύει νὰ βουλιάξῃ ἀπὸ μεγάλου φόρτου. Καὶ φαίνεται μὲν ὅτι εἶνε πλεονασμός τὸ νὰ λέγῃ, καθ' ὑπερβολὴν, καί, «ὑπὲρ δύ-

ΠΟΙΚΙΛΑ

Προσωπικότης καὶ πολιτικὴ δόξα μεγάλη, ὁ Γουλιέλμος Γλάδστων, καθ' ἣν ὥραν ἔχομεν τὸ φύλλον εἰς τὸ πιστῆριον μαρτυροῦμεν ὅτι ἀπῆλθε τοῦ κόσμου τούτου, εἰς ὃν ἐξέταλσε τὴν ἀποστολὴν αὐτοῦ ἐπὶ τὰς καὶ ἄλλας. Ἡ εὐσέβεια δὲν ἀπέλιπε τὸν μέγαν ἄνδρα μέχρι τῆς τελευταίας αὐτοῦ πνοῆς. Ἐσχάτως ἀπαντῶν εἰς τὸ προσφώνημα τῆς ἀκαδημαϊκῆς συγκλήτου τῆς Ὁξφόρδης, ἐξαίρει ὡς ὑπεράτατον ἀρετὴν τοῦ κλεινοῦ Πανεπιστημίου τὴν θεοσέβειαν. Ὁ μέγας ἀνὴρ θύσων βραδέως ἐλάμβανε καιρὸν νὰ συνομιλήσῃται σωκρατικῶς περὶ τοῦ ἐγγίζοντος τέλους. Ὅπως παρήγορον λέγει ἡ «Ν». Ἡμέραν καὶ τιμητικὸν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως εἶνε τὸ θέαμα τοιαύτης τελευτῆς, ἣν ἐξηγεῖ ἰδίως ἡ θέρμη τῶν θρησκευτικῶν πεποιθήσεων.

Ὁ ΤΥΠΟΣ Σπουδαίαν ἐπίδρασιν καὶ μάλιστα τὴν πρώτην ἔχει ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Ἐνεκα δὲ τῆς ἐπιδράσεως αὐτοῦ ταύτης δύναται καὶ πολὺ νὰ ὠρλήσῃ καὶ μεγάλῃς βλάβης αἴτιος νὰ γείνη εἰς τοὺς πολλοὺς, ὧν εἶνε καὶ ὁ σπουδαιότερος διδάσκαλος. Ὅταν ὡς σκοπὸν τῆς ὁράσεως αὐτοῦ ἔχη τὴν ὠφέλειαν τῆς κοινωνίας καὶ τὸ χρέος τοῦτο ἐκτελῇ εὐσυνείδως, προσφέρει τὴν σπουδαιότητα εἰς ταύτην ὑπηρεσίαν. Ἀλλ' ὅταν ἡ ἀγάπη τοῦ πλησίον ὡς πρόσχημα προβάλλεται ἢ ἐν ὑστέρᾳ μοίρα τίθεται, πολλὰ δὲ ἀβυσαντιστῶς ἐκμοσιεύονται, τότε ἐπιβλαβέστερον τοῦ τύπου ὄργανον ἐν τῇ κοινωνίᾳ δὲν ὑπάρχει. Μετ' ἄλλους ψυχῆς πολλὰκις ἀναγινώσκουμεν βλασφημίας κατὰ τῆς ἀγίας ἡμῶν πίστεως. Αἱ βλασφημίαι αὗται κατὰ τὴν Μεγάλην Ἐβδομάδα ὑπερέβησαν πᾶν μέτρον. Ὁ πολὺς δὲ καὶ ἀδίδακτος λαὸς πολλὰ καθ' ἑκάστην καταδροχὴν ἐπὶ καλῇ τῇ πίστει. Μία ἐφη-

ναμην» πλην δὲν εἶνε ἐν ἀλλὰ δύο χωριστὰ ταῦτα. Διὰ νὰ μὴν εἴπῃ τις, τί σημαίνει ἐν ὁ κίνδυνος ἦτο μέγας, ἐν δὲν ἦτον ὑπὲρ τὴν δύναμιν σας; Ἐπείρεν ὅτι καὶ μέγας ἦτον καὶ τὴν δύναμιν μας εἶναι, καὶ τόσον τὴν ἐνίκαι, αὖς ἐξαπορηθῆναι ἡμᾶς καὶ τοῦ ζῆναι, δηλαδή, οὐδ' ἐπιμενόμεναι πλέον νὰ ζήσωμεν. Ὅ,τι ὁ Δαυὶδ ὀνομάζει πύλας ἄβου, καὶ ὠδὴν καὶ σκιάν θανάτου, τοῦτο καὶ αὐτὸς λέγει, ὅτι κίνδυνον ὑπεφέραμεν ὅστις ἐξ ἀπαντος θάνατον θὰ ἐγέννη. «Ἀλλ' αὐτοὶ ἐν ἑαυτοῖς τὸ ἀπόκριμα τοῦ θανάτου ἐσχέκαμεν, ἵνα μὴ πεποιθότες ὦμεν ἐφ' ἑαυτοῖς, ἀλλ' ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ ὑπερβάντι τοὺς νεκρούς.» Τί εἶνε αὐτὸ ἀπόκριμα τοῦ θανάτου; Ἡ καταδίκη, ἡ ἀπόρριψις, ἡ προσδοκία. Τοιαύτην μαρτυρίαν εἶδαν τὰ πράγματα, τοιαύτην ἀπόκρισιν εἶδαν τὰ συμβάντα, ὅτι ἐξ ἀπαντος θ' ἀποθάνωμεν· δὲν ἐφθάνεν ὅμως εἰς ἐκδοσιν τοῦτο, ἀλλὰ περιωρίσθη μέχρι τῆς ὑποψίας τῆς ἰδικῆς μας. Ἡ μὲν φύσις τῶν πραγμάτων τοῦτο ἀπεφάνισεν· ἡ δὲ δύναμις τοῦ Θεοῦ δὲν ἐπέτρυσεν ἢ ἀπόφασιν νὰ γείνη πρᾶγμα, ἀλλὰ μόνον εἰς τὴν διάνοισιν τὴν ἰδικὴν μας καὶ τὴν προσδοκίαν· ἐσυγχώρησε νὰ συμβῇ τοῦτο. (ἀκολουθεῖ)

Κατὰ παράφρασιν.
Ἀλεξάνδρου Σικαθίου τοῦ Παπαδιαμαντή.

μερίς προέβλεπε εις λύσιν, σπουδαιολογούσα μάλιστα, τὸ τίτιν τρόπον παρήχθη τὸ ἀνθρώπινον γένος εἰς τὸν κόσμον, ἀφ' οὗ ὁ Ἀδάμ μόνον τὸν Κάιν καὶ Ἀβελ ἰγέννησεν! Ἀναχρονιστικῶς δὲ κρίνεται δὲ δύναται νὰ συμβιβασθῇ πρὸς τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ τὸ ὅτι τὸ ἀνθρώπινον γένος παρήχθη ἐκ τῶν πολλῶν υἱῶν καὶ πολλῶν θνητῶν τῶν πρωτοπλάστων Ἀδάμ καὶ Εὕας. Ἄν ἐλάμβανε τὸν κόπον ἢ ἐν λόγῳ ἐφημερίαι νὰ συμβουλευθῇ ἐν ἰγχειρίδιον ἱερᾶς ἱστορίας θὰ ἐκνομοποιεῖ τὴν περιεργίαν της καὶ δὲν θὰ ἐπικανδαλίξει πολλοὺς τῶν ἀπλῶν ἀναγνωστῶν της.

Ἐτέρᾳ δι' ἀοριστιῶν ἐγράψεν περὶ τῆς οἰκοδομουμένης ἐπισκοπῆς ἐν Πάτραις, ἐν ᾗ ἡδύνατο νὰ λάβῃ ἐπισήμους πληροφωρίας καὶ νὰ γράψῃ πράγματα σαφῆ διὰ τοὺς ἀναγνώστας αὐτῆς καὶ ὀλιγώτερον συκοφαντικὰ διὰ τοὺς ἐνδιαφερομένους. Ἄλλῃ ἐγράψεν ὅτι εἰς δύσκολον θέσιν εὐρέθη σχολάρχης τις καὶ τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας περὶ τοῦ ἀν εἶναι ὑποχρεωμένοι οἱ μὴ ὀρθοδόξοντες μπεθῆται νὰ παρακολουθῶσι τὰ ἐν τῇ προγράμματι διὰ τοὺς ὀρθοδόξους ἱερὰ μαθήματα, ἐν ᾗ τοιοῦτο ζήτημα δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γεννηθῇ· διότι εἶναι ἐκ τῶν στοιχειωδῶν ζητημάτων τῆς ὑπηρεσίας· ἔχει δὲ λυθῇ ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ Βασιλείου. Ἀλλὰ καὶ δι' ἄλλα ἐλαφρὰ σερβίρον ἀφθόνως καθ' ἑκάστην, ὡς οὐκ ἔστιν ἀριθμῶς. Οὕτως ἀβασανίστως γράφων ὁ τύπος περὶ προσώπων καὶ πραγμάτων ματαίει τὸν ζῆλον τῶν ὑπὲρ τοῦ καλοῦ ἐργαζομένων, θρασύνει πολλὰς τοὺς φαύλους καὶ ἐπιτηδείους καὶ κακῶς ἐξυπηρετεῖ τὴν κοινωνίαν.

— Ὁ ἐν τῇ «Ἀναπλαστικῇ» δράσει σπουδαῖος παρὰ γων ἀρχιμανδρίτης κ. Πανάρ. Δουληγέρης ἀπὸ τινος διατελεῖ κληνῆρος ἀσθενήσας. Ἐλπίζομεν τάχιστα νὰ ἴδωμεν τούτον ἐν μέσῳ τῶν Τμημάτων διδάσκοντα καὶ ἱνισχύνοντα εἰς τὴν πίστιν τοὺς πολλοὺς τοῦ ἀκροατοῦ.

— Προσήμερον διὰ τὴν «Ἀναπλαστικὴν» ἐργασίαν ὁ ἐν Πετροπόλει κ. Ἀγαθ. Ζωγράφος ἀρχιτέκτων δρ. 97.50 καὶ ὁ ἐν Αἰγίῳ κ. Γ. Μισσηλῆς δρ. 19. Ἡ «Ἀναπλαστικὴ» καὶ ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων διαβιβάζει αὐτοῖς τὰς τοῦ Συμβουλίου εὐχαριστήσεις.

— Ὁ ἱεροκρυξ κ. Εὐθύμιος Καθόρθας ἐξῆλθεν ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν εἰς περιόδιον, ἥτις θὰ διαρκέσῃ πλέον τῶν τριῶν μηνῶν.

— Ἐκ Πατρῶν ὑπεβλήθησαν πρὸς τὸν Σ. ἐκεί Ἀρχιεπίσκοπον, πρὸς τὸν κ. Πρόεδρον τῆς Βουλῆς καὶ πρὸς τὸν κ. Ὑπουργὸν τῆς Παιδείας ἀναφοραὶ, πλήρεις ὑπογραφῶν πολιτῶν παντός ἐπαγγέλματος, δι' ὧν οἱ Πατρεῖς αἰτοῦσι νὰ θισπιθῇ ἡ ἀργία τῆς Κυριακῆς, ἡ ἐπιβαλλομένη τόσον ὑπὸ τῶν θρησκευτικῶν, ὅσον καὶ ὑπὸ τῶν κοινωνικῶν νόμων.

— Ἡ κοινοβουλευτικὴ ἐπιτροπὴ τοῦ Ράιχσταγ ἐν Γερμανίᾳ συνέταξε κανονισμὸν τῆς ἐργασίας τῶν βιομηχανῶν ἐπὶ τῇ βῆσει τῆς Κυριακῆς ἀργίας. Δὲν δύναται ἄρα τοῦτο νὰ γείνη καὶ παρ' ἡμῶν;

— Ὁ ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου τοῦ ἀκκαμάτως ἐργαζόμενος Ἀρχιεπίσκοπος Πατρῶν καὶ Ἡλείας κ. Ἱερόθεος ἔθηκε τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν τὸν θεμέλιον λίθον κτηρίου ἀρχιεπισκοπείου, ἐν ᾗ θὰ ἱδρυθῇ βιβλιοθήκη, ἔνα δι' αὐτῆς ἀναπεύσσονται οἱ ἱερεῖς τῆς ἐπισκοπῆς τοῦ καὶ ἱερατικῆς σχολῆς

πρὸς μὲν ὁμοφώνως ἱεράων. Θὰ κατοικήθῃ δὲ ἐν αὐτῇ καὶ ὁ ἐκαστοτε ἀρχιερεὺς ἐπὶ μικρῷ μισθώματι, ὅπερ ἔταξεν ὁ Σιδικ-σμιώτατος διὰ τὰ φιλανθρωπικὰ καταστήματα τῆς πόλεως. Τὸ ἔργον, ὑπερβαίνειν τὰς ὕλικας δυνάμεις τοῦ Σ. Ἀρχιεπισκόπου, θὰ ὑποστηρηθῇ βεβαίως παρὰ τῶν ἐχόντων.

— Ἐπὶ τῇ ἐπτακοσιοστῇ ἐπετηρίδι τῆς ἐν Ἀγίῳ Ὁρει Μονῆς Χιλιοσφύριον πρόκειται νὰ παραστῇ ἀντιπρόσωπος τοῦ βασιλείου τῆς Σερβίας Ἀλεξάνδρου καὶ ἰδιαιτερος τοιοῦτος τῆς Σερβικῆς Κυβερνήσεως.

— Ἐν Κιναγκῇ τὸ πλῆθος τῶν Σινῶν ἐφόνευσε τὸν ἱεραπόστολον Μπεθολαὶ καὶ πολλοὺς ἄλλους χριστιανούς. Περὶ τούτου ἔκαμε παραστάσεις ἐν Παρίσι εἰς τὴν Σινικὴν Κυβέρνησιν ὁ Γάλλος ἐκεῖ πρεσβυτής.

— Πληροφοροῦσι τὴν «Κωνσταντινουπόλιν» ὅτι ὁ Μητροπολίτης Δρυϊνουπόλεως προέβη εἰς ἐκκλησιασμὸν 13 ὁλῶν οἰκογενειῶν, αἰτίνας καὶ ἐσπευσαν νὰ ἀναφερθῶσι δι' αἰτήσεως αὐτῶν εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

— Πολὺ ἐπαινεῖται ἡ χρηστὴ διοίκησις τοῦ τῶς Ἀρμυστοῦ τῆς Κύπρου. Γιωργία, ἐμπόριον, παιδεία κλπ. προήχθησαν εἰς ἀξιόλογον βαθμὸν. Τὸ δὲ ταμεῖον παρουσίαν ἐκπῶν περισσεύματα.

— Ἐν Λεμεσῷ τῆς Κύπρου ἀπὸ τινος λειτουργοῦ ἐπιτυχῶς λατρεῖ σχολή. Εὐρύναι δὲ αὕτη νῦν τὴν ἐργασίαν αὐτῆς συνιστάσκει καὶ νυκτερινὴν τοικύνην τοῦ λαοῦ. Ἀξιομνητον τὸ παρὰδειγμα.

— Ἐν Ρωσσίᾳ αἱ ἐνορίαι διατηροῦσι λαϊκὰς σχολὰς, ἐν αἷς ἀναπτύσσονται οἱ ἄποροι ἐργάται καὶ διδάσκονται οἱ πτωχοὶ παῖδες. Τὴν κυρίαν ἐνασχόλησιν ἐν αὐταῖς ἔχει ὁ ἐνορικὸς κληρικός, δι' οὗ περὶ τὰ ὅκτα ἐκατομύρια ρουβλίων δαπανῶνται κατ' ἔτος ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως καὶ τῆς ἱερᾶς συνόδου ἀπὸ κοινοῦ. Ἐν Ἑλλάδι οὕτε καὶ οὐκ σκέψις περὶ τούτων γίνεται ὑπὸ τῶν ἀρχόντων. Καὶ ἐν τούτοις ἀξιοῦμεν νὰ ἔχωμεν λαὸν πεπαιδευμένον καὶ εὐαγῶγον. Συνειθισαμεν νὰ ἀπειτῶμεν ἀπὸ τὸν λαόν, νὰ γνωρίζῃ τὸ καθήκον τοῦ ἀπέναντι τῆς πολιτείας, χωρὶς νὰ διαφωτίζωμεν αὐτὸν περὶ τούτου, χωρὶς νὰ δίδωμεν ἀνρόκον εἰς τὰ δικαιώματα αὐτοῦ. Τούναντιον δὲ μόνον μὲ δικαιώματα παρουσιάζεται, ἐκαστοτε ἡ πολιτεία ἀνευ καθηκόντων. Ἀπὸ δὲ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἀπρηρέθη πᾶσα ἀποστολὴ καὶ πᾶς πόρος πρὸς ἐκπαίδευσιν τοῦ λαοῦ. Ἡμεῖς ἀποροῦμεν καὶ θαυμάζομεν πῶς εὐρίσκονται ἀνθρώποι ἐφωδιασμένοι μὲ ἀνθρωπισμὸν εἰς πολιτείας, ἐν ᾗ αὕτη οὕτε ἐν τοῖς ναοῖς οὕτε ἐν τοῖς σχολείοις οὕτε ἐν ταῖς οἰκογενείαις λαμβάνεται ἡ εἰσοδα πρὸς τὴν χριστιανικὴν τῶν ψυχῶν μόρφωσιν.

— Ἐν Κορέᾳ τῆς Ἰαπωνίας κτίζεται μεγάλη Ρωσικὴ ἐκκλησία.

— Ὁ συνδιασμός ἐκκλησίας καὶ σχολείου εἶναι ἀπαραίτητος διὰ τὴν μόρφωσιν τῶν παιδῶν. Τοῦτο καλῶς ἔχων κατανόησις ὁ ἐπιθεωρητὴς τῶν δημοτικῶν σχολείων τοῦ Νομοῦ Ἀχαΐας καὶ Ἡλίδος κ. Δουκάκης ἀνευρίσκει εἰς τὰς πόλεις, ἐν αἷς μεταβαίνει, καὶ μίαν ἐκκλησίαν, ἐν ᾗ λειτουργοῦνται τὰ παιδιὰ πάντων τῶν σχολείων. Ἐὰν ἡ λειτουργία παρακολουθῇ καὶ ὑπὸ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ θεοῦ λόγου εἰς

ΟΙ ΔΙΔΑΣΚΟΝΤΕΣ

Εἰς τὰς ΛΑΪΚΑΣ ΣΧΟΛΑΣ «ΑΝΑΠΛΑΣΤΕΩΣ», ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΧΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Εἰς τὴν Α' ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον 7 1)2—8 1)2 μ. μ.

Κυριακὴ 10 Μαΐου Π. Καπλανίδης.

Τιτάρη 13 » Τημ. Ἀναστασίου ἀρχιμ.

Σαββάτω 16 » Κ. Διακλήσιος.

Εἰς τὴν Β' ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ ναῷ τῆς ἀγίας

Εἰρήνης 15 1)2—16 1)2 μ. μ.

Κυριακὴ 10 Μαΐου Ι. Μαρτίνος ἀρχιμ.

Εἰς τὸ ἐν Πειραιεὶ Τμήμα τῆς Ἀναπλάσεως

Κυριακὴ 10 Μαΐου 4—5 Τημ. Ἀναστασίου ἀρχιμ.

Πέμπτη 14 » 7—8 Κ. Διακλήσιος.

Σαββάτω 16 » 7—8 Συμ. Μισσιλῆς.

Εἰς τὴν Σχολὴν Οἰκονομίας 7 1)2—8 1)2

Σαββάτω 9 Μαΐου Ι. Μαρτίνος, ἀρχιμ.

ΚΥΡΙΑΚΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Τῆς 17ης Μαΐου 1898.

Τὰ τῆς αὐριον Κυριακῆς ἀναγνώσματα βλεῖται εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον. Ἐνταῦθα δημοσιεύονται τὰ τῆς μεθεπόμενης, ὅπως περιέρχονται ἰσχυρῶς εἰς χεῖρας πάντων.

Ἐκείμενον

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἔκρινεν ὁ Παῦλος παραπλεῖσαι τὴν Ἐφεσον, ¹⁶ ὅπως μὴ γένηται αὐτῷ χρόνισμός τις ἐν τῇ Ἀσίᾳ· ἐσπευδε γάρ, εἰ δυνατόν ἦν αὐτῷ, τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς γενέσθαι εἰς Ἱερουσόλυμα. ¹⁷ Ἀπὸ δὲ τῆς Μιλήτου πέμψας εἰς Ἐφεσον, μετεκάλεστο τοὺς πρεσβυτέρους τῆς Ἐκκλησίας. ¹⁸ Ὡς δὲ παρεγένετο πρὸς αὐτόν, εἶπεν αὐτοῖς, ¹⁹ Προσέχετε ἑαυτοῖς, καὶ παντὶ τῷ ποιμνίῳ, ἐν ᾗ ὑμεῖς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους, ποιμαίνει τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, ἣν περιποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἱματος τοῦ. ²⁰ Ἐγὼ γὰρ οἶδα τοῦτο, ὅτι εἰσελεύσονται μετὰ τὴν ἀφίξιν μου λύκοι βαρεῖς εἰς ὑμᾶς, μὴ φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου· ²¹ καὶ ἐξ ὧν αὐτῶν ἀναστήσονται ἄνθρωποι λαλοῦντες διστραμμένα, τοῦ ἀποσπᾶν τοὺς μαθητὰς ὅπισθεν αὐτῶν. ²² Διὸ γρηγορεῖτε, μνημονεύοντες ὅτι τριετίαν νύκτα καὶ ἡμέραν οὐκ ἐπαυσάμην μετὰ δακρύων νοθεύων ἕνα ἕκαστον, ²³ καὶ τῶν παρηγορητῶν ὑμᾶς, ἀδελφοί, τῷ Θεῷ καὶ τῷ λόγῳ τῆς χάριτος αὐτοῦ, τῷ δυναμίσῳ ἰσχυροῦς καὶ δοῦναι ὅμιν κληρονομίαν ἐν τοῖς ἡγιασμένοις ἁσιν. ²⁴ Ἀργυροῦν ἢ χρυσοῦν ἢ ματισμῶν οὐδένος ἐπεθύμησα· ²⁵ αὐτοὶ δὲ γινώσκετε ὅτι ταῖς χρεῖαις μου καὶ τοῖς οὐσι μετ' ἐμοῦ ὑπηρετήσαν αἱ χεῖρες αὐταί. ²⁶ Πάντα ὑπέδειξα ὑμῖν, ὅτι οὕτω κοπιῶντας δεῖ ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν ἀσθενούντων, μνημονεύειν τε τῶν λόγων τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ὅτι αὐτὸς εἶπε, «ὁ ἀδικηρὸν ἔστι δίδοναι μᾶλλον ἢ λαμβάνειν». ²⁷ Καὶ ταῦτα εἰπὼν, θείς τὰ γόνατα αὐτοῦ, σὺν πᾶσιν αὐτοῖς προσήγατο. (κ' 16—18 καὶ 28—36.)

Ἑρμηνευτικὴ παράφρασις

¹⁶ Κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας, (ὅτε ὁ Παῦλος ἀναχωρῆσας ἐκ τῆς Κορίνθου ἐταξείδευε διὰ τῆς Μακεδονίας καὶ Μικρᾶς Ἀσίας εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ,) ἐπέωρσε καλὴν νὰ μὴ ἀποδιδωθῇ εἰς τὴν Ἐφεσον, ἀλλὰ νὰ προσεγγίσῃ εἰς τὴν πλησίον Μιλήτον, διότι, ὅν ἤρχετο εἰς τὴν Ἐφεσον, θὰ τὸν ἠνάγκασον οἱ ἐκεῖ Χριστιανοὶ νὰ μένῃ ἐκεῖ περισσότερον χρόνον, καὶ οὕτω νὰ χρόνισθῇ εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, ἐνῷ αὐτὸς ἐσπευδεν, ἐὰν τῷ ἦτο δυνατόν, νὰ φθάσῃ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ. ¹⁷ Ἀπὸ δὲ τὴν πόλιν τῆς Μιλήτου ἐπέμψεν εἰς τὴν Ἐφεσον καὶ πρεσβυτέρους τοὺς πρεσβυτέρους τῆς Ἐκκλησίας. ¹⁸ Ὅτε δὲ ἦλθον πρὸς αὐτόν, εἶπεν εἰς αὐτούς. ¹⁹ Νὰ ἔχετε πολλὴν προσοχὴν εἰς τὸν ἑαυτὸν σας καὶ εἰς ὅλους τοὺς χριστιανούς τοῦ ποιμνίου σας, ἐπὶ τῶν ἐπὶ οὐρανὸν σας κατέ-

τοὺς μικροὺς μαθητάς. Δὲν ἔχομεν λόγους νὰ ἐπαινώσωμεν τὸν λαμπρὸν τοῦτον παιδαγωγόν.

— Ἐνεκα τοῦ Ἰσπανο-Ἀμερικανικοῦ πολέμου ὑπεριτιμήθη ὁ σῖτος ἐν πάσαις ταῖς εὐρωπαϊκαῖς χώραις. Ἐκ τούτου συγκίνησις παρατηρεῖται εἰς τὰς λαϊκὰς πρὸ πάντων τάξεις. Ἐν Ἰταλίᾳ αἱ ἐκ τούτου συγκρούσεις αἱματηραὶ. Τὸ σύνθημα τῶν ἐξαιρετικῶν εἶνε *ψαμί καὶ δουλειά*.

— Οἱ ὀφείλοντες συνδρομὰς τῆς «Ἀγάπης» παρακαλοῦνται νὰ πέμψωσιν αὐτάς εἰς τὴν «Ἀνάπλασιν», μετ' ἧς ἡ «Ἀγάπη» συνεχωνεῖται.

— Ἡ ἔρμηνεία εἰς τὰ Κυριακὰ Εὐαγγέλια παρὰ Μιχ. Γαλανοῦ εἰς 2 τόμους τιμωμένη δρ. 5 πωλεῖται εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τοῦ κ. Μ. Σαλιβέρου, πρὸς δν ἀρ ἀπευθυνθῇ ὁ θύλων νὰ προμηθευθῇ τὸ λαμπρὸν τοῦτου τοῦ κ. Γαλανοῦ βιβλίον.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

— Ὁ κ. Χρυσόστομος Παπαμάρκος, συλλέξας ἐκ τῶν περισωθεισῶν ἱστοριῶν τοῦ Πολυβίου τὰς περὶ τῶν ἀνθρωπίνων πολυτιμῶν μελέτας καὶ παρατηρήσεις αὐτοῦ καὶ συστηματικώσας ὑπὸ τὸ κεφάλαιον «Ἡ φύσις τοῦ ἀνθρώπου καὶ αἱ ποικίλαι ἰδιότητες αὐτοῦ», αἱ παιδεῖαι καὶ τὰ μέσα τῆς παιδευτικῆς, «τὰ ἐκ τῆς ἱστορίας διδασκόμενα», «τὰ δημοσίᾳ ἤθη, ἡ θρησκεία καὶ τὸ πολιτεῖμα», καὶ προτιθέμενος νὰ δημοσιεύσῃ αὐτάς ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Αἱ φιλοσοφικαὶ καὶ παιδαγωγικαὶ δοξαῖαι τοῦ Πολυβίου» ἐπικαλεῖται τὴν συνδρομὴν πάντων τῶν τιμούντων τὴν Ἑλληνικὴν μεγαλόνοιαν, τῶν ἀλγούντων ἐπὶ τοῖς κακοῖς τοῦ ἔθνους ἡμῶν καὶ τῶν ἐπιπολούντων τὴν ἐπίρρωσιν καὶ τὴν ἀνέλυσιν αὐτοῦ. Ὁ Πολύβιος ὑπὲρ πάντας τοὺς συγγραφεῖς δύναται νὰ διδάξῃ πάντας, καὶ ἡγεμόνας καὶ ὑπουργούς καὶ βουλευτὰς καὶ πολιτικούς καὶ κληρικούς καὶ στρατιωτικούς καὶ δημοσιογράφους καὶ διδασκάλους καὶ ἐν γένει πάντας τοὺς περὶ τὰ κοινὰ σπουδάζοντας, τί δύναται ἡ παιδεία ἐν τοῖς ἔθνεσι, τί ἡ θρησκεία, τί ἡ στρατιωτικὴ σύνταξις, τί τὰ χρηστὰ δημοσίου ἤθη, τί τὸ πολιτεῖμα τὸ χρηστὸν, τί οἱ ἄρχοντες τῆς πολιτείας οἱ χρηστοί, τί ἡ ἀκαίδευσια, τί ἡ ἀσέβεια, τί ἡ στρατιωτικὴ παραλυσία, τί τὰ πονηρὰ δημοσία ἤθη, τί τὸ πολιτεῖμα τὸ ἐκφυλισθὲν, τί οἱ ἄρχοντες τῆς πολιτείας οἱ μικροπρόνιοι ὀλιόκοιτοι. Ὁ Πολύβιος ὑπὲρ πάντας τοὺς συγγραφεῖς δύναται νὰ ἐξηγήσῃ τοὺς λόγους, ὧν ἐνεκα ἐπ' ἐσχάτων ἡμεῖς, οἱ νῦν ζῶντες, ἀπεστέσαμεν τὸ λαμπρὸν φῶς τοῦ γένους τῶν Ἑλλήνων καὶ νὰ διδάξῃ ἡμᾶς πᾶς μεταρρυθρίζωντες τὸν βίον δυναμὲν νὰ ἀνακηρύξωμεν τὴν ὑπὸ τῶν πατέρων ἡμῶν παραδοθείσαν, ὅφ' ἡμῶν δ' ἀπολεσθεῖσαν, δεξάν καὶ τιμῇ. Ἡ συνδρομὴ πρὸς ἔκδοσιν τῶν πολιτικῶν τούτων καὶ ἐπικαιροτάτων τοῦ Πολυβίου διδασκμάτων, ἅτινα θὰ ἐκταθῶσιν εἰς 15 ἰσως τυπογραφικὰ φύλλα, εἶναι 4 μὲν δραχμαὶ διὰ τοὺς ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῆς Ἑλλάδος, 4 δὲ φράγκα χρυσὰ διὰ τοὺς ἐκτὸς αὐτοῦ. Ἡ «Ἀνάπλασις» συνιστᾷ εἰς τοὺς συνδρομητάς αὐτῆς τὸ ἔργον.

— Ὁ κ. Κ. Νεστορίδης, γνωστὸς καὶ ἐκ τῶν ἐν τῇ «Ἀναπλάσει» διατριβῶν του, ἀγγέλλει τὴν δημοσίευσιν τῶν Λακωνικῶν του. Τὸ σύγγραμμά τοῦτο περιλαμβάνον ἔθνικας παραδόσεις καὶ ἔθιμα, παραμύθια, αἰνίγματα, παιδάρια καὶ δημώδη ᾄσματα, δεσποδισμῶν καὶ προλήψεων, παραμύθια καὶ μυρολόγια καὶ πλείστα ἄλλα, ζῶντα μνημὲα φυλῆς Ἰδιορρύθμου, γενναίας καὶ ἀδαμάστου, ἐκρήθη ὑπὸ τῆς ἀγωνοδίκου ἐπιτροπῆς Κ ο ρ α ἡς πρὸς ἐργασίας καὶ ἐρεῖνας μακροτάτης δεδοκιμασμένου λογιῶ ἀνδρός. Ἡ «Ἀνάπλασις» συνιστᾷ εἰς τοὺς συνδρομητάς αὐτῆς τὸ ἔργον.

— Ἡ ἐξήγησις τῶν κατὰ τὰς Κυριακὰς ἀναγιγνωσκόμενων ἀποστόλων Ἰωάννου τοῦ Χρυσόστομου κατὰ μεταφράσιν Γρηγορίου τοῦ Β', διασκευασθεῖσα ὑπὸ Φιλίππου Παπαδόπουλου ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ ἰσδότη τοῦ κ. Μ. Σαλιβέρου καὶ εὐρίσκειται εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα τοῦ ἰδίου. Ἐπίσης ἐξεδόθη καὶ ἡ λειτουργικὴ τοῦ αὐτοῦ συγγραφῆς τιμωμένη δραχμὰς 2, φράγκα 2. Παρὰ τῷ κ. Σαλιβέρῳ πωλεῖται καὶ ἡ ἔρμηνεία τοῦ κ. Μ. Γαλανοῦ τῶν κατὰ Κυριακὴν Εὐαγγελίων. Τὰ ἔργα εὐρίσκωμεν χρησιμώτατα διὰ πάντα Χριστιανόν.

στησαν ἐπὶ τὰς καὶ ἐπιμελήτας τὸ "Ἁγίον Πνεῦμα, διὰ τὸ διοικῆτε τὴν χριστιανικὴν αὐτῶν ἀδελφότητα, ἥτις εἶνε ἐκκλησία καὶ συνάθροισις ἀνηκουσά εἰς τὸν Θεόν καὶ Σωτῆρα ἡμῶν, διότι τὰς ψυχὰς ταύτας τῆς χριστιανικῆς ἐκκλησίας προσέλακυσεν εἰς τὸν αὐτὸν τοῦ καὶ τὰς ἔχει ἰδικὰς τοῦ γένους δι' αὐτὰς τὸ αἷμά του. ²⁹ Σὺς παρ' ἀγγέλλω δὲ νὰ προσέχετε εἰς τὸν αὐτὸν σας καὶ εἰς τοὺς ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν σας χριστιανούς· διότι ἐγὼ γνωρίζω τοῦτο, ὅτι, μετὰ τὴν ἁπ' ἐδῶ ἀναχώρησίν μου, θὰ εἰσέλθωσιν ἄνθρωποι εἰς τὴν χριστιανικὴν ἀδελφότητά σας, οἱ ὅποιοι θὰ εἶνε ἄγριοι καὶ ἀρπακτικοί, ὡς οἱ λυσσώδεις λύκοι, καὶ οἱ ὅποιοι δὲν θὰ ἔχωσι καμίαν ἐκσπλαγχνίαν πρὸς τοὺς χριστιανούς τῆς ποιμνῆς σας, ἀλλὰ θὰ τοὺς κατατρώγουν τὰς περιουσίας των καὶ θὰ τοὺς διαφθείρουν τὰς ψυχὰς των. ³⁰ Καὶ ἀπὸ σὰς τοὺς ἰδίους θὰ ἀναφανῶσιν ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι θὰ διαστρέψουν καὶ θὰ παραμορφώσουν τὴν ἀλήθειαν τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας, διὰ τὸ ἀποπλανῶσι τοὺς χριστιανούς ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ καὶ τοὺς στρέψουν ἐπίσω των ὡς ὀπαδοὺς των. ³¹ Διὰ τοῦτο ἐπαγγυρεῖτε μετὰ προσοχῆς, καὶ ἔχετε ὡς παράδειγμά σας ἐμέ, ἐνθυμούμενοι ὅτι ἐπὶ τρία ἔτη νύκτα καὶ ἡμέραν δὲν ἔπαυσα ἀπὸ τοῦ νὰ συμβουλεύω καὶ ἐπιπλήττω μὲ δάκρυα ἕνα ἕκαστον. ³² Καὶ τώρα σὺς ἀφιερώω καὶ σὺς ἐμπιστεύομαι, ἀδελφοί, εἰς τὸν Θεόν, εἰς τὸν Χριστόν, εἰς τὸ Εὐαγγελίον τοῦ, εἰς τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· διότι ὁ Θεὸς καὶ ἡ διὰ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Πνεύματος καὶ τοῦ Εὐαγγελίου αὐτοῦ χάρις δύναται νὰ σὺς στηρίξῃ εἰς τὴν πίστιν καὶ νὰ σὺς προσταγῇ εἰς τὴν ὁρατὴν καὶ νὰ σὺς ἀξιώσῃ νὰ κληρονομήσῃτε τὴν αἰώνιον βασιλείαν μαζὶ μὲ ὅλους τοὺς ἁγίους. ³³ Δὲν ἐπεθύμησα νὰ θησαυρίσω κανένα ὑλικὸν θησαυρόν, οὔτε ἀργύριον οὔτε χρυσίον οὔτε ἐνδομυσίαν. ³⁴ Σὺς δὲ οἱ ἴδιοι γνωρίζετε ὅτι, διὰ τὸ νὰ οἰκονομῶ τὰς ἀνάγκας μου καὶ διὰ τὸ συντηρῶ τοὺς συνεργάτας μου, ἐξήσκησα τὸ ἐπάγγελμά μου δουλεύσας μὲ αὐτάς τὰς ἰδίας μου χεῖρας. ³⁵ Κατὰ πάντα τρόπον σὺς ἔδωκα τὸν αὐτὸν μου παράδειγμα ὅτι πρέπει μὲ τὸν κόπον σας νὰ ζῆτε καὶ νὰ ἔχητε τὰ μέσα νὰ βοηθήτε τοὺς ὀσθενεῖς, νὰ ἐνθαρρύνετε δὲ τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ· ὅτι αὐτὸς εἶπε· «Καλλίτερον εἶνε νὰ διδῇ τις παρὰ νὰ λαμβάνῃ.» ³⁶ Ἀφοῦ δὲ ὁ Παῦλος εἶπε ταῦτα, ἐγρονάτισε καὶ προσηυχῆθη μαζὶ μὲ ὅλους τοὺς προσευτάρχους τῆς Ἐφῆσου.

ΚΥΡΙΑΚΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Τῆς 17ης Μαΐου 1898.

Κερίμενον

Τῇ κειρῇ ἐκείνῃ, ἐπάρχε· ὁ Ἰησοῦς τοὺς ὀρθολογούς αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανόν, εἶπε· Πάτερ, ἐλήλυθεν ἡ ὥρα, δόξασόν σου τὸν Υἱόν, ἵνα καὶ ὁ Υἱός σου δοξάσῃ σε· καθὼς ἔδωκας αὐτῷ ἐξουσίαν πάσης σαρκός, ἵνα πᾶν ὃ δέδωκας αὐτῷ δώσῃ αὐτοῖς ζωὴν αἰώνιον. Αὕτη δὲ ἐστὶν ἡ αἰώνιος ζωὴ, ἵνα γινώσκωσι σε τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεόν, καὶ ὃν ἀπίστευας Ἰησοῦν Χριστόν. Ἐγὼ σε ἐδόξασα ἐπὶ τῆς γῆς· τὸ ἔργον ἐτελείωσα, ὃ δέδωκάς μοι ἵνα ποιήσω. Καὶ νῦν δόξασόν με σὺ, Πάτερ, παρὰ παντός, τῇ δόξῃ, ἣ εἶχον, πρὸ τοῦ τὸν κόσμον εἶναι, παρὰ σοί. Ἐρανέρωσά σου τὸ ὄνομα τοῖς ἀνθρώποις, οὓς δέδωκάς μοι ἐκ τοῦ κόσμου· σοὶ ἦσαν καὶ ἐμοὶ αὐτοὺς δέδωκας καὶ τὸν λόγον σου τετήρηκασιν. Νῦν ἔγνωκαν ὅτι πάντα ὅσα δέδωκάς μοι παρὰ σοῦ ἐστίν, ὅτι τὰ ῥήματα, ἃ δέδωκάς μοι, δέδωκα αὐτοῖς· καὶ αὐτοὶ ἔλαβον, καὶ ἔγνωσαν ἀληθῶς ὅτι παρὰ σοῦ ἐξῆλθον, καὶ ἐπίστευσαν ὅτι σὺ μὲ ἀπέστειλας. Ἐγὼ περὶ αὐτῶν ἔρωτώ· οὐ περὶ τοῦ κόσμου ῥωτῶ, ἀλλὰ περὶ ὧν δέδωκάς μοι, ὅτι σοὶ εἰσι. Καὶ τὰ ἐμὰ πάντα σὰ ἐστὶ, καὶ τὰ σὰ ἐμὰ· καὶ δεδοξασμαι ἐν αὐτοῖς. Καὶ οὐκ ἐτι εἰμι ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ οὗτοι ἐν τῷ κόσμῳ εἰσὶ, καὶ ἐγὼ πρὸς σὲ ἔρχομαι. Πάτερ ἄγιε, τήρησον αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου, οὓς δέδωκάς μοι, ἵνα ὥσιν ἐν, καθὼς ἡμεῖς. Ὅτε ἤμην μετ' αὐτῶν ἐν τῷ κόσμῳ, ἐγὼ ἐτήρησον αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου· οὓς δέδωκάς μοι ἐφύλαξα καὶ οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἀπόλωτο εἰ μὴ ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας, ἵνα ἡ Γραφὴ πλη-

ρωθῇ. Νῦν δὲ πρὸς σὲ ἔρχομαι, καὶ ταῦτα λαλῶ ἐν τῷ κόσμῳ, ἵνα ἔχωσι τὴν χάριν τὴν ἐμὴν πεπληρωμένην ἐν αὐτοῖς. (Ἰω. ε' 1—13.)

Ἑρμηνευτικὴ παράφρασις

Κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ὕψωσεν ὁ Ἰησοῦς τοὺς ὀφθαλμούς του εἰς τὸν οὐρανόν καὶ εἶπε· Πάτερ, ἔχει φθάσῃ ἡ ὥρα, καθ' ἣν θὰ παρυσώθῃ εἰς ἀτιμωτικὸν θάνατον ἐγὼ ὁ Υἱός σου· ἀλλὰ τὴν ἀδελφὴν τοῦ θανάτου ἐμοῦ τοῦ Υἱοῦ σου μετὰβαλε εἰς δόξαν, ἵνα καὶ σὺ δοξασθῇς διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Υἱοῦ σου ἀνισταμένου καὶ σφύζοντος καὶ ἀνιστάντος τὴν ἀνθρωπότητα. Διότι σὺ κατέστησας ἐμὲ τὸν Υἱόν σου ἐξουσιαστὴν ἐπὶ πάσης τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ ἔχω λάβῃ παρὰ σοῦ τὴν ἐξουσίαν νὰ δώσω αἰώνιον ζωὴν εἰς πάντα ἄνθρωπον, περὶ τοῦ ὅποιοι ἔχεις ἀποφασίσῃ νὰ γίνῃ διὰ τῆς πρὸς ἐμέ ζωῆς πίστεως ὀπαδός μου. Ἐχει δὲ τὴν αἰώνιον ζωὴν πᾶς ἄνθρωπος, ὅστις γνωρίζει μετὰ πίστεως καὶ ὀπακοῦς σὲ τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεόν καὶ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν ἐμέ, τὸν ὅποιον σὺ ἀπέστειλας. Ἐγὼ σὲ ἐδόξασα ἐπὶ τῆς γῆς· ἐτελείωσα τὸ ἔργον, τὸ ὅποion ἀνέβηκα εἰς ἐμέ νὰ ἐκτελέσω. Καὶ τώρα δόξασόν με· σὺ, Πάτερ, πλησίον σου μὲ τὴν δόξαν, τὴν ὅποιαν εἶχον ἐνώπιόν σου, πρὸ τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου. Ἐρανέρωσα τὸ ὄνομά σου τὸ πατρικὸν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ὅποιους ἔδωκας εἰς ἐμέ ἐκ τοῦ κόσμου· ἐρανέρωσα εἰς αὐτοὺς ὅτι σὺ εἶσαι πατὴρ ἐμοῦ φύσει καὶ πατὴρ αὐτῶν κατὰ χάριν. Οἱ ἄνθρωποι αὗτοι ἦσαν ἰδικοί σου, διότι ἐπίστευσαν εἰς σὲ καὶ ἤθελον νὰ ἀμειβεσθῶσιν ἐνώπιόν σου· καὶ σὺ τοὺς εἰλκυσας πρὸς ἐμέ πιστεύσαντας, καὶ ἔχουν φυλάξῃ τὸν λόγον σου. Οἱ μαθηταί μου οὗτοι ἔχουν ἥδη γνωρίσῃ ὅτι παρὰ σοῦ ἔχω λάβῃ πάντα ὅσα ἔχω, ὑπὸ σοῦ εἰς ἐμέ χαρισθέντα. Καὶ ἔχουν παύσῃ περὶ τούτου, διότι ἔχω μετὰ δώσῃ εἰς αὐτοὺς διὰ τὰς διδασκαλίας μου πάσας τὰς γνώσεις, τὰς ὅποιας ἔχω λαβὼν παρὰ σοῦ. Καὶ αὐτοὶ παρεδόχθησαν τοὺς λόγους τῆς διδασκαλίας μου καὶ ἀνεγνώρισαν πράγματι ὅτι ἐγὼ παρὰ σοῦ ἐξῆλθον, καὶ ἐπίστευσαν ὅτι σὺ μὲ ἀπέστειλας. Διὰ ταύτης τῆς πρὸς σὲ προσευχῆς μου ἐγὼ περὶ αὐτῶν σὲ παρακαλῶ· δὲν εἶνε ἡ προσευχὴ μου αὕτη διὰ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ κόσμου· ἀλλ' εἶνε εἰδικὴ προσευχὴ διὰ τοὺς μαθητάς μου, τοὺς ὅποιους ἔχεις ἐμπιστευθῇ εἰς ἐμέ· καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ διαφυλάξῃς αὐτούς, διότι εἶνε ἰδικοί σου ἄνθρωποι. Καὶ πάντα ὅσα εἶνε ἰδικὰ μου εἶνε ἰδικὰ σου, καὶ πάντα ὅσα εἶνε ἰδικὰ σου εἶνε ἰδικὰ μου· καὶ δι' αὐτῶν εἶμαι καὶ θὰ εἶμαι δεδοξασμένος. Καὶ ἐπειδὴ μετ' ὀλίγον ἐγὼ δὲν θὰ εἶμαι πλέον εἰς τὸν κόσμον, ἀλλ' ἔρχομαι πρὸς σὲ, ἐνῷ οἱ μαθηταί μου οὗτοι μένουσιν ἀκέρη εἰς τὸν κόσμον, διὰ τοῦτο σὲ παρακαλῶ, Πάτερ ἄγιε, διαφύλαξον αὐτούς, τοὺς ὅποιους μοῦ ἔχεις δώσῃ, διότι σὲ ὀνομάζουσιν καὶ σὲ ἔχουν πατέρας των διαφύλαξον αὐτούς, διὰ τὸ ἔχωσι πρὸς ἡμᾶς καὶ μετὰ τῶν ἐνόητα καὶ συμφωνίαν, καθὼς ἡμεῖς εἴμεθα ἡνωμένοι. Ὅτε ἤμην μετ' αὐτῶν εἰς τὸν κόσμον, ἐγὼ ὡς ἀντιπροσωπὸς σου διεφύλακτον αὐτούς· διεφύλαξα πάντας τοὺς μαθητάς, τοὺς ὅποιους ἐνεπιστεύθης εἰς ἐμέ, καὶ κανεὶς ἐξ αὐτῶν δὲν ἐχάθη· εἰς μόνον ἀπωλείσθη μαθητὴς μου, (ὁ Ἰούδας) ὁ ἄδικος τῆς ἀπωλείας, καθὼς προείπεν ἡ Γραφή, ἥτις θὰ ἐκκληρωθῇ. Τώρα δὲ, Πάτερ, ἔρχομαι πρὸς σὲ, καὶ χαίρω διὰ τοὺς λόγους πάντας, τοὺς ὅποιους ἀνέφερον. Ἐνῷ δὲ εἶμαι ἀκέρη εἰς τὸν κόσμον, φανί· ρώνω τοὺς λόγους τῆς χάριός μου, διὰ τὸ ἔχωσι καὶ οἱ μαθηταί μου ἐντέος των πλήρη ὅλην τὴν ἰδικήν μου χάριν.

Κ. Α. Διολογημαὶς

ΜΙΑ ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλῶ τοὺς λαβόντας ἀγγελίας τῆς περὶ Σωφρονιστηρίων καὶ Ἐθνικοῦ σωφρονισμοῦ πραγματείας μου νὰ ἐπιστρέψωσι ταύτας εἰς τὸ γρηφεῖον τῆς «Ἀναπλάσεως» ἐντὸς τοῦ μηνὸς Μαΐου, διότι ἡρξάμην ἥδη τῆς ἐκτυπώσεως.

Τιμὸς. Ἀναστασίου